

ВІТРЯК

Старий, занедбаний вітряк,
З років дитячих пам'ятаю
У пагорб край села укляк,
До неба крила підіймає.

Коли малими ще були,
Ми часто грались біля нього,
П'янив там запах ковили
І різнотрав'я степового.

Він башнею для нас служив,
Здавався велетнем могутнім,
Серед семи чудес і див
Містком з минулого в майбутнє.

Підстрибували до драбин □
Хотілось влізти аж на крила,
Де дмухав вітерець слабкий,
Лишали напис на перилах.

І, посідавши всі верхом,
Розгойдувалися на дишлі,
Знущалися над вітряком,
Лиш в такт рипіли крила звислі.

Та вмить, як вітер нас змахнув □

Проїхав дядько на підводі,
Щоб не побачив, не почув,
І батога не дав за шкоду.

Ходили в казку до млина...
Хіба романтику забути?
Коли і вкриє сивина,
Дитинство пам'ятають люди.

А як приїду у село,
Кортить і до млина сходити,
Та там його, як не було,
Нелегко навіть уявити.

Роки, як хмарки, вдалині
Згубилися на небокраї,
Той млин ще мариться мені,
Та все проходить і минає.

Дата написання вірша: 2021-01-09